

Ik ben Marleen Stelling en ik ben een controlfreak. Als ik in bed lig en een keukenkastje beneden nog openstaat, dan 'voel' ik dat op de een of andere manier. Ik kan behoorlijk overheersend zijn voor mijn directe omgeving en ben onrustig als dingen niet gaan zoals ik verwachtte. Reden om geregeld methodes toe te passen die mij uit mijn zelfgemaakte kramp bevrijden. Iets dat bijvoorbeeld mijn liefde voor Single Malts verklaart.

Mijn spiritueel leven, mijn geloof, heeft eenzelfde soort functie. Het helpt mij uit te ademen... Zou ik dat geloof niet hebben, dan zou ik zeker weten vaker en meer alcohol drinken. Toch zijn geloof en alcohol niet helemaal naast elkaar te zetten, want een glas inschenken, daar kan ik alsnog zelf toe overgaan. Met God gaat dat anders.

Laat me jullie meenemen naar Rhodos, juli 2015. Ik vier vakantie met mijn goddelijke zelf. Overdag was het kwik tegen de 38 graden gelopen. Een hitte die schroeit langs je huid. Tegen achten in de avond eet ik met een paar Griekse jongeren die ik eerder op het eiland ontmoet had. Na het eten – lever was het, geloof ik - verlaten we zweterig van de warmte het restaurant voor een strandwandeling.

Lekker, denk je waarschijnlijk, verkoeling aan de kust. Maar voor een controlfreak is dat niet fijn. Losse zandkorrels die een eigen leven gaan leiden in de kiertjes van je plakkerige lichaam. Tussen je tenen, je billen. En daarbij: op een onverlicht strand rondwandelen met onbekend volk... Het zou de perfecte beginscène kunnen zijn van een goedkope detective over het tragische einde van een jonge, blonde Nederlandse tourist, niet waar?

Toch is er iets anders dat trekt, en dat is geen post-puberale onbezonnenheid. Het is de zee die hevig met mij begint te flirten. Het gezelschap waar ik in verkeer kleedt zich uit. Ik sta nog wat kunstmatig te stamelen, "ik pas wel op jullie kleding, hoor". (Op een leeg strand, op de kleren passen, ja hoor.) Maar ik heb een ruggegraat van elastiek, want niet veel later liggen mijn zomerjurk, bh en onderbroek bij diezelfde kleren. We lopen de donkere, lauwwarme zee in. De zandvlakte onder water houdt snel op en de bodem verdwijnt onder mijn voeten.

Nu is het zo dat de wind vanaf zee vrijspel heeft op het water aan de westkust van het eiland. Dat had ik al in de reisgids gelezen, maar nu ervaar ik het aan den lijve. Mijn lichaam denkt dat ik houvast kan bewaren door mijn spieren aan te spannen, maar dat blijkt een illusie. Een golf in mijn gezicht en de zuigende beweging van het water

verstoren ruw het waanbeeld. Ik ga kopje onder.

Toen God de hemel en de aarde schiep, was de aarde woest en ledig. Alleen waren er toen nog geen mensen, en die zijn er nu wel. Ik bijvoorbeeld. Ik ben plotseling met mijn kop in een vloeibaar vacuüm beland, hevig spartelend en naarstig op zoek naar zuurstof.

Overdag had ik aan de rustige oostkust van het eiland vertoefd. Beelden van mensen die in veel te kleine bootjes hun leven wagen om te overleven, spookten door mijn hoofd. Tussendoor zwom ik als verwend Nederlands staatsburger met paspoort en retourticket in wat ik noemde 'het vruchtwater van moeder aarde'. Je krijgt het niet bij elkaar.

Ik voel hoe vingertoppen over mijn rug glijden, van binnen naar buiten in horizontale richting. De handen grijpen mij bij mijn flanken en zorgen met een opwaartse beweging dat mijn hoofd weer boven water komt. Ik vreet lucht als slagroomtaart na een maand vasten en schud het water van mijn gezicht. Mijn prikkende ogen gaan open.

God zei: Er zij licht, en er was licht. Onvoorstelbaar heldere sterren prijken aan de hemel. Alsof een juwelier in een keer een stuk diep donkerblauw fluweel openvouwt en glinsterende diamanten laat zien.

Are you okay, vraagt de man die mij zonet boven water trok. Hij blijft mij vasthouden, ik met mijn rug tegen zijn buik. De controlfreak in mij heeft zich, overmand door de kracht van het water, gewonnen gegeven. Ze geeft zich over, alsof ze zegt: Niet mijn, maar jouw wil geschiedde. Blijkbaar ben ik geen controlfreak, maar heb ik er een. Het is een aangeleerde rol, een houding. Mijn spieren ontspannen en ik drijf, ondanks dat de zee zijn wilde zegje blijft doen.

Alcohol en God: ze drijven mij tot loslaten. Al kiest God, anders dan koning Alcohol, waar ik mijzelf van voorzie, zelf zijn of haar momenten uit. Wars van mijn behoefte aan controle, van conventies, van valse braafheid, is God dat wat mij van mijn zelfverzonden kramp bevrijdt.

Terug naar toen ik in het verborgene gemaakt werd, in de schoot van mijn moeder werd geweven. God was de kracht die het mogelijk maakte dat mijn nieren zich vormden en brengt mij terug naar wie ik in wezen ben. Naar mijn vormeloos begin.